

Nr 292.

Av herr Agerberg m. fl, angående åtgärder för motverkande av skadegörelse av älg å växande skog.

Enligt 6 § 1 mom. kungl. kungörelsen den 17 juni 1943 angående älgavgifter m. m. kan innehavare av mindre brukningsdel, som av älg tillfogats skada å växande eller avmejad gröda, tillerkännas bidrag från älgskadefonden.

Dylik skadegörelse är i Norrland i allmänhet av ringa omfattning, vilket också framgår av de få och ganska obetydliga utbetalningarna från fonden för dylika skador. På grund av älgstammens ökning har älgen under senare år däremot förorsakat stor skadegörelse på skog. Denna skadegörelse har tilltagit år från år. Särskilt yngre tallkulturer ha blivit hårt åtgångna och i vissa fall helt förstörda. Många skogsägare säga sig icke längre frivilligt vilja utföra tallkulturarbeten på grund av den stora risken för att kulturerna komma att spolieras av älg, och att sålunda omfattande arbeten och stora kostnader få nedläggas utan resultat.

Det synes enligt vår mening skäligt, att i första hand inom området för älgskadefonden för norra Sverige ersättning för dylika skador å växande skogskulturer ersättas ur ifrågavarande fond lika väl som skador å gröda. Alternativt skulle kunna tänkas, att bidrag lämnades för återplantering av skog i de fall, då en tidigare utförd skogskultur förstörts av älg. Då skogsårdsstyrelsernas tjänstemän ändock i stor utsträckning medverka vid genomförandet av sådana åtgärder, skulle det administrativa arbetet med ett bidragsgivande av detta slag icke bli omfattande. Med hänsyn till angelägenheten av att skogsreproduktionen icke eftersättes är det önskvärt, att skogsägarna så långt möjligt stimuleras att fullfölja skogsodlingsåtgärderna trots risken för älgens skadegörelse.

Älgskadefonden tillföres icke obetydliga årliga belopp i form av älgavgifter. Såsom exempel kan nämnas, att endast inom Jämtlands län inbetalades föregående år ca 74 000 kronor till fonden i form av älgavgifter. Av detta belopp utbetalades endast ca 900 kronor såsom bidrag för älgskador, varjämte 17 000 kronor ställdes till länets jaktårdsförenings förfogande för dess verksamhet. Medel synes alltså, i vart fall för Jämtlands läns vidkommande, finnas tillgängliga för ett utvidgande av bidragsmöjligheterna på ovan angivet sätt. Förhållandet torde vara i stort sett likartat även inom Norrland i övrigt.

Bestämmelserna i 16 § jaktstadgan synas icke heller vara lämpligt utformade för norrländska förhållanden. Sålunda skall enligt särskilt tillstånd vintertid fälld älg tillfalla kronan. En ändring på så sätt att älgen komme att tillfalla markägaren skulle stimulera markägare att övervaka, att skadegörelse på skog begränsades. Dessutom kunde även markägaren i någon mån erhålla gottgörelse för sitt besvär och offrade dagsverken i samband med åtgärderna för fällandet av vintertid skadegörande älg.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om en utredning angående ändring i ovan antydd riktning av gällande bestämmelser för älgskadefonden för norra Sverige ävensom av jaktstadgan i syfte att underlätta åtgärder för motverkande av skadegörelse av älg å växande skog.

Stockholm den 27 januari 1954.

Nils Agerberg.

Helge Lindström.

Sigfrid Jonsson
i Strömsund.

Nils Jönsson
i Rosshol.

Birger Nilsson,
Östersund.